

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הלואי והיו אנ"ש והתמימים

מדקדקים

בימה לדיון בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון
בשיחות תנש"אתשנ"ב

גליון מח

דבר מלכות ש"פ וישב תשנ"ב

תוכן

הרבי 'הופך' את הצרפתים / עמ' 4

יומן מרתק מהתוועדות ש"פ תולדות תשנ"ב

אפשר לראות בעיניים את המהפכה / עמ' 6

הרה"ח פנחס פאשטער - שליח כ"ק אד"ש מה"מ בפריז, צרפת
מסביר איך אנחנו הופכים להיות חלק מהמהפכה הצרפתית

כשהמקום עצמו הופך לקדוש / עמ' 10

נקודת השיחה בשפה פשוטה ובהירה

שלושה שלבים בבירור / עמ' 20

עיון במקורות נוספים שופך אור על הנושאים המרכזיים שבשיחה

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'

שע"י תלמידי התמימים בישיבת תורת"ל המרכזית

770 - בית משיח

• יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת וישב תשע"ט

הגיליון הבא יצא לאור בעז"ה לקראת ש"ק פרשת מקץ

אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שלישי כ"ו כסלו

לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מידי שבוע:

©medakdekim770@gmail.com • +1(540)358-5152

תמונת כ"ק אדמו"ר שליט"א - באדיבות מערכת RebbeDrive

פרסומי ניסא לא רק בחנוכה ופורים

יש ללמוד מנס גדול שאירע דוקא בזמננו זה, נס הקשור עם מדינת צרפת, אלא שדוקא מחמת גודל הנס (כמדובר כמה פעמים) - אין משימים לב לזה כדבעי, ולא פרסמו את הנס.

ואפילו כשדברתי על כך עם חסיד - נענית, שלא כך לימדו אותם בליובאוויטש...

אותו לימדו - טוען הוא - שאין ענין ב"פרסומי ניסא". אמנם בנוגע לחנוכה מצינו שהמצוה היא "פרסומי ניסא", וכן בנוגע לפורים, אבל הרי זה גופא מדגיש, שכל שאר הענינים מלבד חנוכה ופורים, אין ענינם פרסומי ניסא. וממילא אין לבזבו על כך זמן, משום שבכל רגע ורגע ישנו החיוב דלימוד התורה, ובאם אינו מנצל רגע זה ללימוד התורה, הרי על זה נאמר מה שאדמו"ר הזקן מביא בתחילת ספר תניא קדישא!

אפילו כשנסיתי בעבר לעורר תשומת לב בנוגע לנס זה, ודיברתי על כך בהתוועדות לא התעוררו מזה: אכן, אלה שכותבים את הרשימות מההתוועדויות כתבו את מה שדברתי במדויק מבלי להחסיר אף מלה, אלא שהרשימה נשארה מונחת בארון הספרים בלבד ("אויפן פאליצע"), ולפועל לא שמו לב לגודל הנס שבדברי!

.. ולכן, אף שכבר דובר בזה בעבר בקיצור עכ"פ, מדברים על כך עתה שוב, ובאריכות, בכדי לעורר את השימת לב הראוי לנס גדול זה. . . שנוסף על הענין דהכרת הטוב, שלכן יש להודות להקב"ה על הנסים שהוא עושה עמנו, מיתוסף בזה עוד ענין עיקרי - שזה נוגע לזירוז ביאת משיח צדקנו!

מעשה בפועל - התוועדויות בשיא השטורעם

יש להחליט עתה בנוגע לכל עניני חנוכה, כולל עריכת התוועדויות חסידותיות גדולות בכל ימי החנוכה, באופן הכי טוב, הכי עמוק, הכי רחב והכי גדול. ומתוך שמחה וטוב לבב.

ואפילו בנוגע לאלה ש"נבהלים" מהשם "פארבריינגען", הרי לא נוגע מהו השם שיקראו לזה, העיקר הוא המעשה בפועל - שיתכנסו יחד כמה וכמה מישראל, ושידברו שם אודות עניני יהדות, והתעוררות להוסיף בעניני תורה ומצוות, וכמוֹכֵן בהפצת היהדות, נוסף לקיום המצוות בפועל שיקיימו במשך ההתוועדות.

נזכרים ונעשים

יומן מזמן אמירת השיחה בבית חינו

ההתוועדות בה הרבי 'הפך' את צרפת...

כ"ק אדמו"ר שליט"א ירד להתוועדות בשעה 1:35 לערך, כשהקהל מגנן "על ניסיון". וכאן המקום לציין שההתוועדות היתה מאוד מיוחדת ומתוך התרוממות הרוח ("אויפגעלייגטקייט"), וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בשמחה רבה ועצומה למעלה מדרך הרגיל לגמרי.

לאחרי ברכת בופה"ג ו"מזונות" שרו כרגיל "זאָל שוין זיין די גאולה", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה ובפרט לעבר הקבוצה מצרפת - לעברם עודד כו"כ פעמים בתנועות עזות.

את ההתוועדות פתח (בהפתעה גמורה!) באומרו: "ס'איז דאָך אָנגעקומען אַ קבוצה פון צרפת, דאַרף מען זיי געבן זאָגן 'לחיים', ווער איז דער מנהל זייערער? [=הרי הגיע קבוצה מצרפת, צריך לתת להם 'לחיים' מי המנהל שלהם?]", ומיד פנה לצדדים לחפש את הקבוצה (שעמדה בפירמידה הגדולה שבמערב ביהכ"נ). כמוכן שכולם אמרו "לחיים", וכ"ק אדמו"ר שליט"א ענה להם.

אח"כ התחילו לשיר "האדרת והאמונה" בניגון הצרפתי הידוע, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה מפעם לפעם. באמצע הניגון פנה לשמאלו, ועשה סימן בידו הק' לשרוק! התחילו שריקות וכתגבורת לזה המשיך כ"ק אדמו"ר שליט"א לעודד באופן חזק ומהיר ובתנועות רצופות למשך זמן.

אח"כ פתח כ"ק אדמו"ר שליט"א בשיחה א' באומרו: "כמדובר אין דער התוועדות דשבת שלפני זה אַז צרפת - ווי ס'שטייט אין דער הפטורה פון שבת שלפני זה - איז בגימטריא זיבן הונדערט און זיבעציג [=כמדובר בהתוועדות דשבת שלפני זה שצרפת - כמ"ש בההפטורה דשבת שלפני זה - הוא בגימטריא שבע מאות ושבעים]."

השיחה ארכה כ־22 דקות, ואחריי טעם כ"ק אדמו"ר שליט"א מהיין ומה"מזונות". הקהל ניגן את מארש נפוליון וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד שוב לעבר האורחים. אח"כ פנה לעבר הקבוצה והתחיל לעודד את השירה לעברם, ואח"כ לעבר הקהל - בתנועות חזקות מאוד בשתי ידיו הק' יחד באופן מפליא ובמהירות.

את שיחה ב' פתח כ"ק אדמו"ר שליט"א באומרו: "מ'רעדט לעצטנס וועגן פרסום מעשה ניסים", והמשיך לדבר על כך שא' הניסים בזמננו הוא בצרפת בנוגע לניגון שלהם (שהוא סמל לשחרור המדינה מעול המלכות) שמסיבה לא ידועה הפסיקו לשיר אותו, "און אַלטע חסידים האָבן מפרש געווען" [=זוקני חסידים פירשו] שמעת שחסידים התחילו לשיר את זה בהתוועדויות - הצד שכנגד הורידו בעלותם ממנו ומסרוהו לגמרי לצד הקדושה.

השיחה ארכה כ־16 דקות, ואחריי התחילו כולם לנגן באופן ספונטאני (שוב) "האדרת והאמונה", והפעם ביתר חיות. כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בשתי ידיו הק' בחוזק רב מאוד, וכן פנה לעבר הקבוצה הנ"ל וסימן בידו הק' שיאמרו "לחיים". אח"כ המשיך לעודד ביד אחת, ושוב בשתי ידיו הק' יחד כששירת הקהל הולכת וגוברת בשמחה רבה.

אח"כ פנה כ"ק אדמו"ר שליט"א לימינו (!) ופתח בשיחה ג'. השיחה ארכה כ־6 דקות, ואחריי שתה מהגביע עד תומו וטעם מה"מזונות". ניגנו "שובה ה'", וכשהגיעו למילים "יראה אל עבדיך" - התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לעודד את השירה בשתי ידיו הק' יחד באופן חזק ומפליא מאוד, ובמהירות!

שיחה ה' ארכה כמה דקות, ובה דיבר אודות חלוקת המשקה. בסיום החלוקה התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלו"צ ז"ל, ועודד את השירה באמצע פעמיים בתנועות חזקות. אח"כ שתה מהגביע וטעם מה"מזונות".

כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן בקול "ניעט ניעט ניקאָוואַ" ועודד את השירה בחוזק. אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה, בירך, נטל ידיו הק' ונעמד לתפילת מנחה. ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:10.

(מתוך דברי משיח תשנ"ב ח"ב, באדיבות "המכון להפצת תורתו של משיח")

להיות

רבנים ומשפיעים מדברים
ומתוועדים על הבכר שבשיחה

הרבי הפך את צרפת - ואותנו

הרה"ח פנחס פאשטער - שליח כ"ק אד"ש מה"מ בפריז, צרפת

אנחנו נמצאים בימים מיוחדים, בהם הרבי מלך המשיח שליט"א משפיע עלינו גילויים נפלאים בדבר מלכות. בשיחת י"ט כסלו תשנ"ב אומר הרבי שנמצאים ב"ימות המשיח". בשיחת השבת שלאחר מכן, ש"פ וישב, הרבי מרחיב ומסביר כיצד העולם כולו מוכן לגאולה. מה כל זה אומר לנו?

את הנקודה הפנימית והעיקרית, שעליה אנו חוגגים ב"ט כסלו, אפשר לסכם בשתי מילים: לימוד החסידות.

גם קודם י"ט כסלו היה לימוד החסידות במשך כמה עשרות שנים, אבל הגאולה ב"ט כסלו פעלה חידוש עצום בלימוד החסידות באופן של חב"ד, בהרחבה, בהבנה והשגה, "יתפרנסון מיניה". השכל הגשמי הוא הרי מדוד ומוגבל, ולא יכול מצד עצמו לקלוט עניני אלוקות אינסופיים. לימוד חסידות פועל שהאדם יבין בשכלו ענינים אלוקיים.

וזה החידוש של י"ט כסלו. גם קודם היה לימוד החסידות, אבל זה לא נכנס כל כך בגדר השכל של האדם. ב"ט כסלו, שבו החלה גאולה באופן של "יתפרנסון מיניה" - מתגלה כח האינסוף, הכח לחבר עליון ותחתון ולהחדיר את ה'רוזין דרוזין' שבתורה לשכלו של האדם.

יהדות צרפת
לפני המהפכה
של הרבי היתה
שבורה ומרוסקת,
והרבי חולל
על ידי השלוחים
מהפכה עצומה

ומה מטרת הענין, מה התועלת בהכנת והשגת אלוקות?

כמובן שהלימוד הוא מטרה ותכלית לעצמו - מצות ידיעת אלוקות; ישנה גם הפעולה של הלימוד על טבע האדם; אך עיקר העיקרים של חסידות, הוא נקודת המסירות נפש.

מצד הנקודה הזו שבעצם הנפש, כל יהודי מחובר לגמרי ואינו יכול להפרד מאלוקות, רק שלפעמים לא מרגישים את זה; ולימוד החסידות מגלה ומבעיר הלהבה של עצם הנשמה שתתפרץ ותהיה גלויה כל העת, בכל רגע ורגע מהיום.

והתוכן הכללי של כל הענינים הללו, הוא, שחסידות היא בעצם הכנה לימות המשיח. בימות המשיח תתגלה בכל פינה בעולם עצמותו של הקב"ה, וגם בשכל הגשמי יבינו ויתפסו אלוקות באופן הכי נעלה, 'יראו' ממש עניני אלוקות.

חסידות בתור הכנה לימות המשיח, קיימת ומופצת ברוך ה' כבר יותר ממאתיים שנה. מה המיוחד בשלב שבו אנחנו נמצאים מתשנ"ב, ועליו הרבי מדבר בשיחת דבר מלכות?

הנקודה הזו של הכנת העולם לגאולה, בכח החסידות ורבותינו נשיאנו, הגיעה לשיא בדור שלנו.

כאן מגיע החידוש הגדול בשיחת הדבר מלכות השבועית, ש"פ וישב תשנ"ב. הרבי אומר שהסמל של המהפכה וההכנה של העולם לגאולה מתבטא במיוחד בצרפת - ואנחנו יכולים לראות זאת במוחש: יהדות צרפת לפני המהפכה של הרבי היתה שבורה ומרוסקת, והרבי חולל על ידי השלוחים מהפכה עצומה, ורומם את כל היהודים באופן הכי נעלה. כיום יהודים יכולים להיות מאושרים, גאים ביהדותם, בכוחו של הרבי.

כשמתבוננים בכך אפשר לראות את השיא בפעולתה של חסידות לשנות את העולם, להפוך אותנו מבפנים. להוריד את עניני האלוקות עד למטה מטה. זהו סיום "בירור הניצוצות" באופן גלוי ומוחשי. לא רק כמושג רוחני, אלא כחלק מהחיים של יהודי צרפת.

ומה ההשלכות של המהפכה הזו עלינו?

כדאי להדגיש, שאת המהפכה הזו הרבי חולל לא רק באופן כללי, במדינת צרפת כולה; זו מהפכה שהרבי חולל בכל יהודי ויהודי. במוחנו, בליבנו, בכל מציאותנו.

המציאות של
משיח קיימת
וגלויה! התפקיד
שלנו הוא לראות
בכל דבר שזז
בעולם, בכל מאורע
והתרחשות, בכל
רגע ביום - איך
שבזה מתבטא
שהגאולה כבר
נמצאת כאן

אם לפני המהפכה של הרבי הסתכלנו על העולם בתור דבר שלילי, היינו יכולים להיות במצב שאנו מרגישים חולשה ביהדות וכדומה - כיום, לאחר סיום בירור הניצוצות, אנחנו יכולים לראות בכל דבר וענין את הטוב שבו. פתאום הענינים האלוקיים, הטוב והנשמה שיש בכל דבר, הם לא חלום - הם הופכים למוחשיים.

יש את הענין של 'אור של משיח'. הענין הזה קיים היום בפשטות בכל העולם. זה שמשיח זה דבר ריאלי וממשי, דבר שאפשר להבין אותו, דבר שעומד לקרות; זה שהמציאות של משיח היא מציאות גשמית שקיימת בעולם שלנו - כל זה כבר ישנו.

אנחנו צריכים לעבוד לגלות את 'אורו של משיח'. לא להסתפק בכך שישנה המציאות של משיח בכל העולם, אלא לגלות אותה בכל עניני העולם, בכל פרט ופרט.

אז מה זה אומר בפועל? איך אנחנו יכולים להביא את 'אורו של משיח' שיהיה גלוי אצלנו?

על זה בדיוק הרבי אומר לנו שצריך 'לפקוח את העינים'. יש! המציאות של משיח קיימת וגלויה! התפקיד שלנו הוא לראות ולהכיר בזה. מה זה אומר בפועל? לראות בכל דבר שזז בעולם, בכל מאורע והתרחשות, בכל רגע ביום - איך שבזה מתבטא שהגאולה כבר נמצאת כאן!

אמנם, בהסתכלות שלנו זה לא תמיד כל כך פשוט. אנחנו מסתכלים על העולם ורואים בו הרבה פרטים נפרדים, מנוגדים, שלא תמיד קל לראות בהם את הנקודה של גאולה... בימות המשיח יתגלה בעולם שכל אותם פרטים מכוונים לנקודה אחת ויחידה - התגלות העצמות של הקב"ה כאן בעולם הזה הגשמי.

כדי שנצליח לראות בכל הענינים שבעולם, כולל ההפוכים והמנוגדים, אלוקות - אנחנו זקוקים להתכוון לכך על ידי שננצל את מעיינות החסידות שניתנו לנו. העובדה שחסידות מצליחה להחדיר בתוך השכל שלנו אלוקות, "יתפרנסון מיניה", היא מכיון שחסידות קשורה עם העצם של הקב"ה, שנושא הפכים וכולל הכל. וכשהשכל שלנו מצליח לקלוט את ההנחות של תורת החסידות - הוא מתחבר לעצם.

ואם כך מובן מדוע דוקא לימוד החסידות הוא הדרך לקחת את העצם, 'אזיר של משיח', ולהביא אותו לגילוי - 'אורו של משיח'.

ובתוך לימוד החסידות גופא, ישנו החלק העיקרי שדוקא בכוחו ניתן לפקוח את העינים ולהרגיש "ימות המשיח" - על ידי שנהיה חדורים בלימוד הדבר מלכות. לא מספיק ללמוד, צריך 'להיכנס' בתוך הדבר מלכות. לחיות אותו, לנשום אותו, ללכת איתו לכל מקום בכל רגע. להחדיר בתוכנו כל מילה ומילה של הרבי, "ווייקען זיך בדברי הרב".

לימוד הדבר מלכות צריך להיות עם חום, חיות והתלהבות, 'באימה ביראה ברתת ובזיע'. המילים הם לא מילים 'מתות', הם מילים חיות! כל מילה היא אש בוערת, צריך לעבוד ולהתייגע כדי להרגיש את זה. מי שלומד דבר מלכות צריך אחרי זה להיות עטוף זיעה כפשוטו!

מי שלומד דבר מלכות באמת, בכל הכח, מרגיש ממש בעולם איך שמשח נמצא כאן. אפשר כבר להרגיש משהו, להריח את ריח הבגדים, להריח באזיר ממש את הגילוי של מלך המשיח!

בעצם, לימוד החסידות בהבנה והשגה הוא הדרך שלנו להרגיש את המהפכה שעליה הרבי מדבר בדבר מלכות?

כן, אבל זהו רק השלב הראשון. בלימוד החסידות הרבי הופך את ה"תחתון" שבתוכנו, אבל ישנו דגש עיקרי לא פחות דוקא על הפיכת ה"תחתון" שבעולם. להראות בפועל לכל באי עולם שהעולם מוכן לגאולה.

המעשה הוא העיקר. צריך לעשות עוד, ועוד, ועוד.

צריך לדבר ולפרסם לכל אנשי הדור, צריך שכל יהודי ויהודי ידע וירגיש את 'אורו של משיח'. צריך ללכת ליהודי ולהגיד לו בפשטות בדברים שיוצאים מהלב ממש: "שמע יהודי! משיח נמצא ממש מאחורי הדלת, בכל רגע ורגע הוא אמור להיכנס לפה. עשה עוד מצוה לזרוז את ביאתו, תצטרף למהפכה, תתחיל להרגיש ולחיות בכל ענייך את הגילוי של משיח!" כשאומרים את הדברים באמת, כשאנחנו חיים אותם באמת - אנשים שומעים ומצטרפים.

מי שלומד את הדבר מלכות אליבא דנפשיה, לומד אותו כמו שצריך בכל רמ"ח ושס"ה, אחר כך כשיצא לרחוב לפרסם לעולם על ביאת משיח - זה לא יהיה פרסום 'מת', הוא יהיה שלט 'חי', שלט שזועק ואומר "משיח כאן".

לסיכום

נקודת השיחה בשפה פשוטה וברורה

עולם מקודש

בפרשיות האחרונות בהם נתבאר עניין בירור העולם, הדגיש הרבי כי ע"פ כל הסימנים - דורנו הוא הדור האחרון לגלות והראשון לגאולה.

עניין הגאולה, אמור בבסיסו להקיף ולפעול בכל. בכל העולם, אצל כל אדם. במעמד ומצב של גאולה, אף מקום או אדם בעולם לא יכולים להישאר בחוץ, כביכול.

כיום ישנם כל כך הרבה ניסיונות וקשיים, העלמות והסתרים. היכן - נשאלת השאלה - רואים שינוי בעולם? איזושהי מוכנות - בכח או בפועל - להיגאל?

בכדי לראות את השפעת הגאולה בעולם, יש להבין מהי גלות. מה עניינם של מסעותיו של עם ישראל בכל מקום אחר זולת ארץ הקודש.

במדינות ובארצות הרחוקות בעולם כולו, מתגוררים יהודים. ההתיישבות היהודית במדינות העולם מתאפיינת בהנהגה ייחודית היונקת ממאמר חז"ל: "אזלת לקרתא - הלך בנימוסיה", ופירושו: "הלכת לעיר - נהג במנהגיה". זאת אומרת, שבהגיע יהודי למקום ולעיר מסוימים עליו לנהוג במנהגי העיר. פירושו של דבר הוא שעל היהודי ללמוד תורה ולקיים מצוות, לעבוד את ה' בחיי היום-יום, כשהוא פועל בהתאם לגדרי ומנהגי העיר. עליו לנצל את החוקים המיוחדים לעיר בה הוא נמצא לצרכי תורה, יהדות ועבודת ה'.

על פניו נראה, כי פיזורן של ישראל בין האומות הוא ירידה ועניין שלילי. לכאורה, טובת העם הינה בהיותו מאוחד בארצו. כל זה היה נכון לולא ההוראה החשובה של חז"ל.

כשפועל היהודי בעירו ובמקומו בענייני היהדות, על פי הוראת חז"ל "אזלת לקרתא הלך בנימוסיה", פועל הוא ומשפיע בשניים: האחת - היא השפעת

הקדושה במקום התחתון, שהוא חידוש לכשעצמו ועניין חשוב ביותר. אך יש ויהיה זה באופן אשר התחתון עודנו נשאר בגדרו התחתון.

וישנו חידוש נוסף, עמוק יותר: דוקא בעיר זו, במנהגיה והליכותיה, חבויה חיות אלוקית מיוחדת שאין באף מקום אחר. רצונו של הקדוש־ברוך־הוא הוא לרוות נחת מעבודת השם שנעשית דוקא בסגנון הייחודי למקום זה, וכאשר משתמשים בסגנון הזה ומנצלים אותו לקדושה - המקום כבר אינו תחתון. אדרבה, ממנו יוצאת אורה לכל העולם כולו.

עניין חשוב זה של קידוש העולם, בא לידי ביטוי בדורות האחרונים - במהפכתה של מדינת צרפת. בתחילה התנהלה צרפת בידיהם של מלך ומלכה אשר שלטו כרצונם בבני עמם. בשנת תקמ"ט התרחשה המהפכה הצרפתית, אשר הדיחה את המלוכה ואשר בעקבותיה עלה נפוליאון לשלטון.

המניע למהפכה זו והרוח שפיעמה אז בקרב העם הצרפתי, היו פריקת עול. הרצון להיות חופשי מכל דבר ועניין. ממילא, נשבה גם רוח הכפירה בה' אחד, ובענייני דת בכלל. מהפכה אידיאולוגית זו היוותה את תכלית הקליפה והסטרא אחרא באותה תקופה, אשר את דגלה נשאה צרפת בגאון.

זו גם הייתה הסיבה למלחמתו הגדולה של אדמו"ר הזקן בנפוליאון, ופעולותיו לניצחון צבא הצאר הרוסי במלחמה עם צרפת. טענתו של אדמו"ר הזקן הייתה שבניצחונה של צרפת יזכו אולי היהודים לרווחה גשמית, אך היהדות תדעך. לעומת זאת, בניצחונה של רוסיה יהיה מצבם הגשמי של היהודים עגום, אך הדת וקיומה יישמר.

זה היה המצב הירוד עם פרוץ המהפכה הצרפתית, אולם עם הזמן התחוללה בצרפת מהפכה נוספת, רוחנית. המהפכה, שאותה פעלו רבותינו נשיאנו במדינת צרפת במשך השנים, נתנה לבסוף את אותותיה - עם הגעתם של שלוחיו נשיא הדור לצרפת, והפיכתם את המקום למקום תורה ומצווה, ואף באופן שמשפיע על מקומות אחרים.

המהפכה הרוחנית שהובילו רבותינו נשיאנו בצרפת, השפיעה אף על המנון המדינה הרשמי. אין זה דבר שבשגרה כלל וכלל אשר מדינה תחליף או תשנה את ההמנון הרשמי. וראו זה פלא: ברגע בו התחילו חסידים לנגן את מנגינת ההמנון הצרפתי בהתוועדויות חסידיות, והחילו על המילים "האדרת והאמונה" שבתפילה - שינה מנהיגה של צרפת את מהלך ההמנון!

העצם של נשיא הדור - משיח צדקנו

א

בדבר מלכות ש"פ וישב תשנ"ב (סו"ז), אומר כ"ק אד"ש מה"מ: "אשר בהיותו נשיא הדור - והנשיא הוא הכל - נותן הוא את כח העצם לכל אנשי הדור כדי לפעול את הברור בכל העולם כולו, גם במקום הכי תחתון. עד לאופן שבמקום הזה מתגלה העצם עצמו, כנ"ל".

והנה, קטע זה בשיחה, מגיע לאחר דברי כ"ק אד"ש שהחידוש שנפעל במדינת צרפת הוא "הגילוי בפועל של הכוחות אשר כ"ק מו"ח אדמו"ר השקיע שם בשנים שלפני זה".

וענין זה מקבל תוספת הדגשה, כאשר שמים לב למבואר בשיחת ש"פ חיי-שרה תשנ"ב, שם מבאר לקראת סוף השיחה שמהות יחוד מ"ה וב"ן - הוא היסוד לכל תהליכי ההתקדמות אשר קורים בעולם לקראת הגאולה, אז היחוד הנ"ל יאיר בפועל ובגלוי. ומוסיף שם עוד, שענין זה נמצא בשלימות אצל משיח.

ושם לא כ"כ מבואר הענין במציאות בפועל, אלא ב'אותיות' ע"ד הקבלה; אך לפי דבריו הק' כאן בשיחה, מתווסף שם ביאור, כיצד רואים שהעניינים הנמצאים אצל משיח עצמו - פועלים ומתבטאים בעולם (וראה לשובו הק' בתחילת ס"ז בשיחה כאן: "ויש לומר, שהואיל ואצל נשיא דורנו עצמו... הענין הדבר כח לפעול את הברור של כל המקומות בעולם", ע"ש היטב). ודי למבין.

עוד ראיתי לציין למבואר בשיחת ש"פ תולדות תשנ"ב (שיחה הכ'), שם מבאר שעיקר החידוש לגבי משיח הוא ב"התגלות מציאותו" דייקא לעומת "ההתגלות ע"י פעולותיו". ולפי המבואר בשיחה כאן יש להטעים, ד"התגלות מציאותו" אין ענינה ש"העולם" ידע ויבחין שקיימת עוד מציאות - מציאותו של משיח כמו שהיא מובדלת מהעולם, אלא הפירוש בזה י"ל, שהעולם מצד עצמו יכיר במציאותו העצמית של משיח, היינו שמשיח יורגש בעולם. ובוה יובנו אל נכון

דבריו הקדושים הנ"ל סוס"ו בשיחה "נותן הוא את כח העצם לכל אנשי הדור כדי לפעול את הבירור בכל העולם כולו, גם במקום הכי תחתון. עד לאופן שבמקום הזה מתגלה העצם עצמו כנ"ל".

ב

בסוף השיחה מביא כ"ק אד"ש את ההוראה להודות ולפרסם את הניסים שעושה עימנו הקב"ה. ובהמשך לזה מתייחס כ"ק אד"ש לטענה שיכולה להישמע מפי חסיד ש"יכול לטעון שחינכו אותו שכל ענינו הוא - לימוד התורה", ואין לו זמן ל"מופתים", ועל כך מביא כ"ק אד"ש את המענה - שלכל לראש צריכה להיות ההכרה וההודאה להקב"ה על הניסים שהוא עושה.

ו"בפרט כאשר עומדים בסמיכות לימי החנוכה, שענינם הוא "פרסומי ניסא", ובמילא מובן עד כמה צריכה להיות ההדגשה בזה. מה גם שההכרה וההודאה על הניסים קשורה ל"ביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה". ע"כ תורף דבריו הק' בהנוגע לעניינינו.

ולכאורה צריך להבין:

(א) כיצד "ההכרה וההודאה" שצריכה להיות על הניסים, באה כתשובה על הטענה שיכולה להישמע מחסיד שאין ענינו "להתעסק" עם מופתים? (וראה בהערה 54 שמביא בארוכה בשלילת ענין זה, ע"ש היטב).

(ב) כיצד ענין זה נוגע לביאת משיח צדקנו עצמו, ומהי ההוספה "בגאולה האמיתית והשלימה"? [שהרי ענין זה - "הכרת הטוב" על הניסים שהקב"ה עושה - אינו קשור בדווקא לגאולה, ועוד לביאת משיח עצמו, אלא לכללות האמונה בה'. ומלשוננו הק' משמע שקשור בביאת משיח דווקא, כאילו שנאמר, שיש משהו מצד משיח שדורש להכיר ולהודות על הניסים. ובוה צריך להבין היטב - מה הענין ב"משיח" ובביאתו, הקשור עם ההודאה על הניסים?]

ג

ונראה לומר הביאור בזה ע"פ הנ"ל:

נקודת הביאור בשיחה זו היא, שזה שנפעל בירור כל-כך עליון במקום כל-כך תחתון, זהו מצד כוחו של נשיא הדור. ויתירה מזו, אין זה רק בכוחו של נשיא הדור, אלא המשך וכתוצאה מתהליך שהתרחש אצל נשיא הדור עצמו (וזהו הסיבה, שבירור זה התרחש בדורנו, למרות שכבר דורות לפני כן, הגיעו

רבותינו נשיאנו למקום, עיין ס"ז בשיחה ובהערה 35 שם). ובסגנון אחר: החידוש שהתרחש בדורנו, אינו רק מצד העולם, אלא גם ובעיקר מצד נשיא הדור - שגילה ענין שכזה.

ולפי זה מבוארת ההוראה בסיום השיחה כמין חומר: זה שיהודי נדרש כעת להודות על הניסים, הוא חלק בלתי נפרד מהתגלות "הכוחות אשר כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו השקיע" (כלשונו הק' בשיחה), כיון שבזה יהודי מראה בעצמו - שהוא 'חי' עם פעולתו של נשיא הדור, ומוכן לביאת משיח.

ולפי זה מובנת ביותר ההוראה לעסוק ב"פרסומי ניסא" "אצל עצמו ואצל הזולת ובכל מקום ומקום", "מתוך ידיעה שדבר זה קשור עם הגאולה האמיתית והשלימה" - שבזה מראה היהודי, שפעולת נשיא הדור חדרה בכל מקום, ואין זה שפועל לחדש בעולם דבר נוסף עליו, אלא פועל לגלות שכך היא המציאות, ולכן זה חודר בכל רבדי המציאות ("עצמו . . ובכל מקום ומקום").

הת' דוד שי' מיכאלשוילי

ישיבת תות"ל המרכזית - 770 בית משיח

תגובות

תגובות שנתקבלו במערכת לגליונות קודמים

המעלה בשבועת אליעזר

(גליון מ"ו - פרשת חיי שרה, 'להעיר': "מהו היתרון שנפעל ע"י שבועת אליעזר?")

בגליון לש"פ חיי שרה ש.ז., הקשה הת' מ.מ.ת. שי' מהי המעלה המיוחדת בכך שאברהם השביע את אליעזר שלכן נעשה שלוחו כמותו. ובהערת שוליים הביא אפשרות לבאר שהשבועה היא נתינת כח מאברהם לאליעזר, וכדמצינו לגבי שבועת הנשמה לפני ירידתה למטה שהיא מלשון "שובע" - שמקבלת כוחות לעבודה. אך דחה זאת - שלכאורה כל זה שייך רק בנשמה, שע"י שבועתה זו מתגלה שורש הנשמה הקשור לאו"ס, משא"כ בנוגע לסתם שליח ומשלח, שאין כאן קשר נשמתי המתגלה ע"י שבועה (ולכן ביאר באופן אחר).

אך להעיר, שבשיחת ש"פ חיי שרה תשמ"ט משווה אד"ש במפורש את שבועת אליעזר לשבועה ד"משביעין אותו", וזלה"ק (בחרגום מאידית):

"כשם שאברהם השביע את אליעזר שלוחו בקיום השליחות, ובשני הכיוונים "לא תקח גו' ולקחת אשה", כמו"כ הוא בנוגע לשליחות הנשמה - שקודם ירידתה למטה "משביעין אותו תהי צדיק ואל תהי כו"ו" (סוסי"ד). "מיד בהתחלת היציאה לשליחות מקבלים השבועה ("ואשביעך"), גם מלשון משביע - שמשביעין אותו עם כל הכחות הנחוצים כדי למלא השליחות"; "ועפ"ז מובן הטעם (פנימי) לשבועת אליעזר ע"י אברהם. . כי בנדו"ד ה"ז שליחות לקיים העבודה דעשיית דירה בתחתונים, ולזה צריכים השבעת כחות מיוחדים" (סוסי"ו, ובהערה 53).

הת' חיים מאיר שי' אלמנוב
שיבת תות"ל המרכזית - 770 בית משיח

"יחוד מ"ה וב"ן" - מדוע נחשב לענין "רוחני ונעלה"?

(גליון מ"ז - פרשת תולדות, צריך עיון - א)

בשיחת הדבר מלכות הראשונה לש"פ תולדות (ס"ו) כותב כ"ק אד"ש מה"מ: "ה"מעשים טובים" דנח - כיון שעיקרם ברוחניות, בענינים נעלים, ולא בענינים פשוטים וגשמיים שמצד עצמם אין בהם מעלה, ה"ז בחי' הגילויים ולא העצם, והמשכת העצם ("אנכי") שמתבטאת בענינים פשוטים וגשמיים היא במתן תורה, שהתחלתו ב(המעשים טובים שב)פרשת תולדות".

והעירו בגליון דש"פ תולדות, שכשמדבר אודות המעשים (שבפרשת נח ובפרשת תולדות) אינו מזכיר במפורש לאלו מעשים כוונתו, ולכן יש לעיין היכן רואים בפשוטו של מקרא "מעשים טובים" אצל נח שעיקרם בענינים רוחניים, והיכן רואים בפרשת תולדות "מעשים טובים" בענינים פשוטים וגשמיים.

וראיתי להעיר, ששאלה זו היא אף חזקה יותר, שלא רק שאינו מזכיר במפורש מתוך הכתובים שבפרשיות נח ותולדות, אלא כן מזכיר מתוך הפרשיות האחרות - בהערה 40. וזה לכאורה נראה שאינו מתאים למבואר בכל השיחה! וזלה"ק בהערה: "ועד"ז בפרשיות שלאח"ז (לפני פרשת תולדות), לך לך, וירא וחיי שרה - שבהם מודגשת בעיקר העבודה בענינים רוחניים ונעלים: לך לך - הליכת אברהם לארץ ישראל. וירא - התגלות הקב"ה לאברהם, ועד לעקידת יצחק, מס"נ. וחיי שרה - נישואי יצחק ורבקה, יחוד מ"ה וב"ן".

והנה, בדבריו הק' ש"נישואי יצחק ורבקה, יחוד מ"ה וב"ן" זהו "ענין רוחני ונעלה" - לכאורה צריך עיון גדול. שהרי, כל ענין יחוד מ"ה וב"ן הוא חיבור בין עליון לתחתון (כמבואר בכ"מ בחסידות, ובראשם בשיחת הדבר מלכות דשבוע שלפני זה - ש"פ חיי שרה תשנ"ב)!

ועוד יותר קשה, שבשיחה זו גופא ממשך ואומר (ס"ז): "שיעקב ועשו בשרשם הם תיקון ותוהו, מ"ה וב"ן, וגם נשמה וגוף הם מ"ה וב"ן". ושם ממשך ומבאר אודות החיבור של יעקב ועשו, נשמה וגוף, בהתאם למהלך השיחה באריכות. ולפי זה יוצא שכל החיבור שעליו מדבר בשיחה בין עצם וגילויים, נשמה וגוף (שחיבור זה הוא זה שבכוונתו להדגיש כאשר מזכיר את החסרון שב"עבודה בענינים רוחניים ונעלים") - כל ענינו הוא יחוד מ"ה וב"ן!

אפשר אולי לתרץ, שלא תהיה קושיא בתוכן הענין - שבאמת היחוד מ"ה וב"ן דפרשת חיי שרה אינו מספיק בשביל חיבור העצם והגילויים המדובר בשיחה. כיון שבנישואי יצחק ורבקה לא היתה עדיין "שלימות יחוד מ"ה וב"ן", אלא רק התחלת היחוד ונתינת הכח לעבודה במשך כל הדורות, ורק בגאולה האמיתית והשלימה תהיה שלימות היחוד (כמבואר בדבר מלכות ש"פ חיי שרה הנ"ל) - לכן, ההתחלה לזה שבפרשת חיי שרה נחשבת עדיין בגדר "ענין רוחני ונעלה", ולא חיבור ממש.

אבל אין זה מתרץ את הלשון בהערה - שממנה משמע שהחסרון בפרשת חיי שרה הוא (לא מכיון שהיחוד מ"ה וב"ן שבנישואי יצחק ורבקה היה "רוחני ונעלה", אלא) שכללות הענין של "יחוד מ"ה וב"ן", לא משנה באיזה אופן, הוא "רוחני ונעלה".

וגם, עפ"י מתחזקת יותר השאלה - איזה חידוש עיקרי יש ב"מעשים טובים" שבפרשת תולדות לגבי יחוד מ"ה וב"ן שבפרשת חיי שרה, שלכן נחשב היחוד "רוחני ונעלה" לגבי המעשים טובים דתולדות שהם "בענינים פשוטים וגשמיים".

ואשמח לשמוע דעת הקוראים בזה.

הת' חיים אליעזר שי' מרטון

קבוצה, 770 בית משיח

בשביל מי זקוקים לעננים?

בקונטרס בית רבינו שבבבל (א"ס) כותב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שבגאולה האמיתית והשלימה יתחברו כל בתי הכנסיות ובתי המדרשות לבית

המקדש השלישי, וזלה"ק: "וכמרומזו גם בפסוק "והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפילתי גו' יקרא לכל העמים" - ש"בית תפילתי" שקאי על בית המקדש דלעתיד, "בעוה"ו בגלות הוא יקרא לכל העמים דהיינו בתי כנסיות שבכל ארץ העמים שיקבעו לעתיד בא"י מחובר לבית המקדש". עכלה"ק.

ובהמשך לזה מחדש כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח בד"מ ש"פ ויצא (סוס"כ), וזלה"ק: "ויש לומר שהבתי מקדש מעט והבתים פרטיים שמעין מקדש מעט - מתחברים ומתדבקים ל"מקדש אד' כוננו ידיך", דהיינו שגם הבתים הפרטיים הולכים להתחבר לבית המקדש השלישי, מה שלא היה כתוב בקונטרס בית רבינו שבבבל.

והנה על הפסוקי' "מי אלה כעב תעופינה וכיונים אל ארובותיהם", איתא בילקוט² וז"ל: "אמר רבי לוי: עתידה ירושלים להיות כארץ ישראל וארץ ישראל ככל העולם כלו. והיאך באים בראש חדש ובשבת מסוף העולם? אלא העבים באים וטוענים אותם ומביאים אותם לירושלים והם מתפללין שם בבקר, והוא שהנביא מקלסן: מי אלה כעב תעופינה".

ויש להקשות לכאורה מהחידוש שמובא בד"מ ש"פ ויצא, שגם הבתים הפרטיים יתחברו לביהמ"ק - שהרי אם הבתים הפרטיים יתחברו לבית המקדש ממילא בנ"י יהיו קרובים לבית המקדש, ולא יצטרכו לעננים?

ויש לומר בדרך אפשר לפי ההגיון, שמוכן שאם כל בתי בנ"י יתחברו לבית המקדש, יהיה זה שטח גדול מאד עד שיצטרכו עננים כדי להביאם.

אך עדיין אינו מובן, שהרי לשון הילקוט הוא "מסוף העולם", והרי גם ההיגיון לא מסכים עם זה שהבתים הולכים להתפשט עד סוף העולם.

וי"ל בדא"פ, שבד"מ ש"פ ויצא מגיע חידוש זה בהמשך למה שביאר לפני כן (בסי"ט) - שכאשר לומדים חסידות באופן של "רחובות הנהר", הלימוד והמעשה אינם דברים נפרדים אלא הם נעשים דבר אחד. ובלשונו הק': "להוסיף בלימוד תורתו, דוקא באופן של "רחובות הנהר" דבינה (שמחברת רוחניות וגשמיות כנ"ל בארוכה) . . שאצל כאו"א תהי' השתדלות מיוחדת לבטא את הרוחניות וה"חסידישקייט" שלו בגשמיות שלו, שבעניניו הגשמיים, ובזמן ובמקום הגשמיים שלו, יורגשו החמימות והחיות של ה"אידישקייט" שלו וה"חסידישקייט" שלו, עד לאופן שלא יהי' ביניהם כל פירוד כלל, אלא יהיו דבר אחד ממש".

(1) ישעיה ס, ח.

(2) ישעיה רמז תקג, ועד"ז בכ"מ.

ובהמשך לזה אומר (בס"כ): "ותיכף ומיד ממש הולכים כל ישראל - "ארו עם ענני שמיא" . . וכן הבתים הפרטיים . . אשר נעשו חדורים לגמרי באור החסידות וקדושת הנשמה (כנ"ל) . . לבית המקדש השלישי". עכ"ל. ומשמע שזה שכל הבתים הפרטיים הולכים להתחבר לביהמ"ק השלישי, הוא רק בתנאי שהבתים יהיו חדורים באור התורה והחסידות, וממילא מובן שזה שייך רק לאלו שהספיקו לעשות זאת בזמן הגלות, והשאר לא יכולים להשלים זאת (שהרי לאחר ביאת המשיח יתגעגעו לימי הגלות, שרק בה היה אפשר לעסוק בעבודה³). ובשביל אותם הבתים שלא הספיקו להיות חדורים באור התורה והחסידות ונשארו במקומם, צריכים את העננים שיבואו לקחתם כל ראש חודש ושבת.

הת' משה חגי שי' מעטוף
ישיבה קטנה חח"ל צפת

"אור הלבנה כאור החמה" - ממש?

מיעודי הגאולה הוא "והיה אור הלבנה כאור החמה". וביעוד זה יש לעיין, האם יתקיים לעת"ל כפשוטו - שאור הלבנה ואור החמה יהיו שווים ממש, או שזהו רק באופן של "כאור" אבל לא ממש.

משיחת הדבר מלכות דש"פ וישלח תשנ"ב משמע, לכאורה, כי זהו החידוש דלעת"ל - שהלבנה תהיה כמו החמה ממש. וכלשונו הק': "שאינ ביניהם יחס של משפיע ומקבל, אלא שניהם שוים" ("והי' אור הלבנה כאור החמה") (ס"ה); "והי' אור הלבנה כאור החמה", שהלבנה (כנס") אינה צריכה לקבל מהחמה" (ס"ו). ועוד⁴.

אך מצינו בחסידות שמבואר שלעת"ל תהי' הלבנה עדין בבחי' מקבל, ולא ממש כמו החמה. וכלשון קדשו של אד"ש מה"מ⁵: "דהגם שגם אז תקבל הלבנה מהחמה, מ"מ "לא יהי' שינוי האור כלל בהלבנה מכמו שהוא בהחמה" (המשך תרס"ו ע' רצא)."

(3) היום יום, ג' מנ"א.

(4) אמנם מהמבואר בהע' 32, ניתן להוכיח להיפך - ששם אומר שאמיתית ושלמות הענין ד"והי' אור הלבנה כאור החמה", שהמקבל נעשה כמו המשפיע ממש, הוא בישראל דוקא. ולפי זה אכן אין הפשט בשיחה שהלבנה תהיה כמו החמה ממש.

(5) סה"מ מלוקט ח"ו ע' טו, הערה 18 (ההדגשה אינה במקור).

ואולי אפשר לומר בזה, שזהו מ"ש בס"ה בשיחה: "שהקירוב דהלבנה אל החמה בחציו השני של החודש הוא [לא רק] לצורך התחדשות היחוד דשמשא וסיהרא . . ע"י המיעוט מיום ליום שהו"ע הביטול דהמקבל . . אלא גם (ובעיקר) קירוב להעצם שלמעלה גם מהאור דהחמה (כתר אחד לשניהם)". שמשמע שיהיו ב' ענינים אלו יחד, היינו שביחד עם זה שהלבנה עדיין תישאר לבנה ולא חמה, עכ"ז והיה אור הלבנה כאור החמה עד כדי "לבנה (ישראל) וחמה (קוב"ה) כולא חד".

ואולי אפשר לומר ההסברה בזה: כל דבר בעולם מקבל מהחמה, כגון הצומח שמקבל אנרגיה וחיות מהשמש, ועוד. והיחודיות של הלבנה הוא, שענינה העצמי הוא היותה כלי ראוי להיות "מקבלת" מהחמה; אלא שבזמן הזה אינה משקפת לגמרי את החמה, היינו שהיא עדיין אינה ה"מקבלת" האמיתי של החמה, ואילו בזמן הגאולה כאשר תהיה הלבנה בשיא שלימותה - אזי תהיה מקבלת מהחמה בצורה האמיתית והמלאה.

כי זה ודאי שאין צורך שבגאולה יהיו שני "חמה", אלא "לבנה" בפ"ע ו"חמה" בפ"ע - וביחד עם זה הם יהיו באחדות מושלמת, אף שכל אחד יהיה מה שהוא.

ולהעיר גם מהערה 97, וגם מכללות הלשון בשיחה, שבחציו השני של החודש הלבנה מקבלת מהחמה להיות כמו החמה. ומשמע מזה, שהלבנה נהיית כמו החמה לענין מסוים, ולא שהיא עצמה ממש נהיית חמה בפ"ע.

או שניתן לומר באופן אחר - שאולי יש בזה כמה שלבים. ולהעיר משיחת אחש"פ תשר"מ (התועדויות ח"ג ע' 1528) שנשאר בצ"ע אם אפשר לומר בזה שלבים, ע"ש. ואשמח לשמוע דעת הקוראים.

הת' מנחם מענדל שי' מישלובין

ישיבת תות"ל המרכזית - 770 בית משיח

(6 ההדגשות אינן במקור.)

מראי מקומות • המשך מעמ' 21

מהעצמות שהוא ממציא כל נמצא. ולכן, זה שיש הנברא הוא חד עם עצמות הוא רק מצד העצמות שהוא נושא הפכים, אבל מצד הנברא עצמו הוא היפך כביכול מהעצמות. משא"כ בישראל, שהם עצמות בעצמו והם חד עם עצמותו מצד עצם מציאותם, ולכן דוקא בישראל מתגלה האיחוד האמיתי של "ישראל וקוב"ה כולא חד".

מראי מקומות

מבט מעמיק על השיחה
על פי עיון במקורות נוספים

בדבר מלכות פרשת וישב תשנ"ב (ס"ב) מתייחס כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלה, היכן רואים כיום שהעולם מוכן לגאולה יותר מפעם? כדי לענות על כך, מקדים לבאר שישנם ג' דרגות ושלבים בבירור העולם - ובהמשך השיחה (ס"ז וס"ח) מראה איך כל השלבים האלו התקיימו אפילו במדינת צרפת (מקום נמוך ביותר), ומכך למדים אנו בנוגע לבירור שאר העולם:

(א) ניצול ושימוש במנהגי ודרכי המקום על מנת לבררו, שאז הקדושה חודרת בו בצורה פנימית; אבל עדיין נשאר הוא בגדר "תחתון" שזקוק לבירור מלמעלה.

(ב) עשיית המקום עצמו מקור לעניני תורה ומצוות, עד שאינו זקוק לבירור ממקור אחר, ונעשה כאילו מקור לעצמו שאינו זקוק לבירור ממקור חיצוני גבוה יותר (ע"ד שלהבת עולה מאליה); אך עדיין נשאר בגדר "תחתון".

(ג) השלימות היא כאשר מתגלה בתחתון שהוא דבר אחד ממש עם העצמות, ומצד העצם אין כלל חילוק בין עליון ותחתון, וממילא נעשה הוא ממש המקור עצמו.

גילוי העצם פועל הבירור מצד התחתון עצמו

הסבר נרחב לדרגות אלו ניתן למצוא במאמרים ל"ט כסלו וחנוכה שהוציא הרבי בסמוך לאמירת שיחה זו (ד"ה פדה בשלום ולהבין ענין נ"ח תשכ"ו - נדפסו בסה"מ מלוקט ח"ו ע' מה ואילך; ע' סג ואילך). במאמרים אלו מבאר הרבי שאף שיש יתרון דוקא בבירור מלמטה למעלה שמצד התחתון, אך יש גם בירור מלמעלה למטה שפועל על המתברר באופן פנימי, ע"ד הבירור שמלמטה למעלה:

כאשר הבירור מלמעלה למטה נעשה ע"י גילוי אריך - הוא אינו פועל שינוי בתחתון, אלא רק מבטל את מציאותו. בדוגמת גילוי הרצון שכנפש, אשר בהתגלותו כופה הוא ומכריח את כל הכוחות והאיברים.

אך כאשר הברירור נעשה ע"י גילוי עתיק - אף שזהו גילוי מלמעלה, הוא פועל שינוי בתחתון כמו בברירור מלמטה. בדוגמת גילוי התענוג בכוחות הנפש והאיברים, שמכיוון שהוא החיות הפנימית שלהם - לכן כאשר מתגלה פועל בהם שינוי, שיהיו מתאימים אליו מצד עצמם. וכך גם עתיק: מכיון שהוא החיות של כל דרגות ההשתלשלות, כולל התחתון ביותר - לכן כאשר מתגלה בהם פועל הוא שינוי בתחתון עצמו [ובירור זה הוא ע"ד ברירור מלמטה למעלה (ד"ה להבין ענין נ"ח הנ"ל הע' 58)].

אבל גם בברירור ברירור התחתון שע"י עתיק, עדיין נעשה הברירור בעיקר מצד החיות האלוקית (העליון) שבו גופא. משא"כ ע"י גילוי פנימיות עתיק - עצמות אוא"ס - מתגלה איך שמציאותו האמיתית של התחתון בכל פרטיו הוא המצוי האמיתי - עצמות, ואז הברירור נעשה גם מצד ציורו הגשמי והחיצוני של התחתון (ד"ה הנ"ל ס"ט).

דוקא ישראל חד עם יש האמיתי

נקודה זו חוזרת על עצמה בשיחות מהשבועות הקודמים:

בדבר מלכות ש"פ וישלח (ס"ה ואילך) מדבר על השתוות הלבנה והחמה - שבחציו השני של החודש מתמעטת ההארה של הלבנה, ומתחיל גילוי העצם שפועל השתוות והתאחדות של הלבנה והחמה.

ובדבר מלכות ש"פ ויצא (ס"ז ואילך) מדבר על השתוות הראש והרגל שנעשית בשעת השכיבה - שמבטאת את השתוות ענייניו הרוחניים של היהודי עם גשמיותו, מצד גילוי העצם, כאשר יהודי מאוחד עם עצמות (ישראל וקוב"ה כולא חד), והעצם נמצא בגשמיות וברוחניות בהשוואה.

אך בעיון עמוק יותר, מבואר שישנו חילוק מהותי בין ההתאחדות עם העצם של כל הנבראים להתאחדות של ישראל:

בדבר מלכות וישלח (ס"ה ובהע' 32) מדגיש החילוק בין ישראל ללבנה (נברא) - שאצל הלבנה בגילוי יש ירידה ומיעוט בחצי השני של החודש, ורק במנין ימי החודש - שמונים בני ישראל - מתבטאת ההוספה בחצי השני של החודש שמצד גילוי העצם. וזאת מפני שדוקא בישראל ישנו האיחוד האמיתי של משפיע ומקבל - "ישראל וקוב"ה כולא חד".

והסיבה לזה, ע"פ ביאור אד"ש (לקו"ש ח"ב תזריע ב' ע' 75 בשו"ג להערה 30) שהחילוק בין הנבראים לישראל הוא - שבנבראים יש כח העצמות, מצד זה שהתהוותם הוא

המשך בעמ' 19

צריך עיון

נקודות לעיון והתבוננות בשיחה השבועית

ש"פ וישוב

52 הסיפור עם 'מארש נפוליון'. ואם כן, לכאורה החידוש הוא בזה "שמדינת צרפת חוללה שינוי בניגון", ומדוע אומר ש"השינוי הקיצוני" בדורנו, הוא בעצם זה שלקחו ניגון והעלו אותו לקדושה?

ג. בסעיף י"א: אחרי הביאור אודות הניסים בהפיכת צרפת ושינוי ההמנון, שואל: "מדוע מזכירים זאת עכשיו? ובפרט שחסיד יכול לטעון, שחינכו אותו שכל ענינו הוא - לימוד התורה. אין לו זמן כלל לענינים אחרים, כולל גם מופתים, עד שהם כלל אינם תופסים אצלו מקום כ"כ". ויש לעיין בשאלה זו, הלא לפי מה שנתבאר בשיחות האחרונות (ד"מ ויצא, וישלח) שהדבר היחיד שחסר כעת להבאת הגאולה, הוא "לפקוח את העיניים" ולראות את הגאולה, וא"כ הסברת עניין זה - כיצד כל העולם מוכן לגאולה נוגע ביותר לצורך עניין זה!

ואם נאמר שכל השאלה היא, בנוגע למה שמבאר בסעיף י' אודות הנס של "האדרת והאמונה", הרי בתחילת סעיף זה מבאר בצורה הפשוטה ביותר שפלא זה נעשה

א. בסעיף א': מביא השאלה: "הרי הגאולה תלוי בכך שכל העולם יהי מוכן לכך, לא רק אדם אחד או מספר אנשים, לא רק חלק אחד של העולם - אלא כל העולם". ומביא טעם לזה: "שהרי הגאולה קשורה ותלוי בקיבוץ נדחי ישראל מארבע כנפות הארץ, וגם בבירורן של אומות העולם בכל הארצות". ולכאורה יש לעיין, הלא זה שהגאולה היא גאולת כל העולם, ולכן כל העולם צריך להיות מוכן לה, היא סברא פשוטה, ומה נוגע כאן "קיבוץ נדחי ישראל מארבע כנפות הארץ" - מה מוכיח מזה?

ב. בסעיף י': מדבר אודות הפיכת ניגון "האדרת והאמונה", ובסיום הסעיף מסכם: "ובזה רואים בגלוי את השינוי הקיצוני שנעשה בדורנו זה לגבי דורו של אדמו"ר הזקן: לקחו את הניגון הזה והפכו אותו לקדושה... ושרים אותו... בהתועדויות חסידותיות...".

יש לעיין מהו עיקר ה"שינוי הקיצוני" כאן: זה שלקחו ניגון והעלו אותו לקדושה קרה גם בזמן אדה"ז, כמו שמביא בהערה

"מכיון שהיא המקום התחתון ביותר - נפעל על ידה גמר ושלמות הביירוים של כל העולם". ויש לעיין, כיצד כל זה מתיישב עם המבואר בד"מ כ"ח סיון, שנשיא הדור הגיע דווקא לאמריקה שהיא "חצי כדור התחתון" - היות שע"י המקום התחתון ביותר מעלים את כל העולם (ע"ש בד"מ כ"ח סיון באריכות).

"להקל עוד יותר על היהודי". כלומר: לעזור ליהודי לפקוח את עיניו ולראות שכל העולם מוכן לגאולה. וא"כ מהי השאלה "מדוע מזכירים זאת עכשיו", הרי זוהי כעת העבודה?

ד. בכללות הביאור בשיחה: מתאר את צרפת כהמקום הנמוך ביותר ("התחתון ביותר, כמדינת צרפת...") ועפ"ז מבאר:

י"ט"כ' כסלו

הב' והפירוש הג' ? [מובן שבמקורם הם ב' פירושים שונים, שאחד מקורו מפשט הכתוב והשני מדרשת חז"ל; אך צריך ביאור מהו החילוק בתוכנם].

ו. בסעיף ו': "ויה"ר שכאו"א מאתנו, בתוך כלל ישראל, יקבל החלטה טובה להוסיף עוד יותר בתורה עבודה וגמ"ח".
 . . וצריך עיון קצת, מה שייך הלשון "יהי רצון" ותפילה על החלטה טובה שכל אחד יקבל, ותלויה בבחירתו החפשית.

ה. בסעיף א': מביא ג' פירושים בפסוק "פדה בשלום נפשי": (א) שקשור עם גאולת אדמו"ר הזקן; (ב) שקשור עם גאולת דוד המלך, שבה נכלל ה"פדה בשלום" שבגאולה השלימה ע"י דוד מלכא משיחא; (ג) שקשור עם "פדאני לי ולבני", פדיית השכינה ובנ"י.

וצריך להבין, שלפי מה שמוסיף וכולל בפירוש הב' - "פדה בשלום" דוד המלך - גם את הפדייה שבזמן דוד מלכא משיחא, אם כן מהו החילוק שבין הפירוש

לסיכום • המשך מעמ' 11

הכה להפוך מקום כל כך ירוד ומנוכר לדת וליהדות - למקום שמשם יוצאת אורה לכל העולם, מגיע מנשיא הדור. העובדה שהאדמו"ר הקודם התנסה בעצמו בנדודים ממקום אחד למשנהו (רוסיה, פולין וארצות הברית), ובכל מקום עבד את עבודתו בהפצת יהדות והשפעה על יהודים כפי מנהגי המקום - נתנה את הכח והתוקף לכל יהודי באשר הוא, לנצל את מנהגי המקום לצרכי התורה והמצוות היכן שלא ימצא. אפילו בצרפת.

צרפת מוזכרת בספר עובדיה כמדינה שבה החלה הגלות, וממנה ישובו הגולים בגאולה. המהפכה הרוחנית והגאולה של צרפת מסמלת מהפכה גאולתית של כל המדינות כולם.

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

לרגל מלאת צדי"ק שנה לנישואיו - "שבשנת הצדי"ק נעשית שלימות הנישואין, שהוא ענין הנישואין דכנס"י עם הקב"ה" יהי רצון שירווח נחת רוח רבה מבניו התמימים, אנ"ש וכלל ישראל, ונוכה לקבל פניו הקדושות ולראות בהתגלותו בגלוי לעין כל

לזכות

הרה"ח הרב ירחמיאל שי' וזוגתו מ' חנה תחיל' וב"ב:
חיל' מושקא, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל,
חוה רבקה, דוד, שיינדל גיטל, מנוחה סימא,
צבי הירש, יקותיאל דובער שיחיו

בעלינאון

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' שמואל וזוגתו מרת שטערנא שרה שיחיו

שפריצער

לזכות

הרה"ח זלמן ניסן פנחס בן חנה ביילא רייזא שי' נוטיק
משפיע בישיבת תות"ל ראשון לציון

שיזכה תיכף ומיד לרפואה שלימה וקרובה למעלה מדרך הטבע
לגמרי, וימשיך בהפצת בשורת הגאולה והגואל מתוך בריאות
נכונה ועשירות מופלגה, בטוב הנראה והנגלה לנח"ר כ"ק אדמו"ר
שליט"א מלך המשיח